

selv i opbygning og størrelse, og den type af grave har man vist ikke fundet før. Tre enkeltgravshøje, hvoraf nationalmuseet har undersøgt et par stykker, ligger kun omkring 200 til 300 m fra den fundne barnegrav. Det ligger derfor ret nær at antage, at den lille stenkiste tilhører enkeltgravsfolket, som har beboet disse egne. I enkeltgravshøje har man fundet ganske få barnegrave, ja, man ved endogså, at et halvandet års barn er blevet begravet på voksen manér (Harald Andersen: Esbjergshøjen, Kuml 1952). Refsinggraven er vor første fladmarks barnegrav, som ikke har direkte tilknytning til nogen gravhøj. Det bliver derfor tilfældigt, naar saadanne grave findes. Plovmanden havde tid til at kikke efter, når han stødte på en sten — man må håbe, at også traktorføreren må forstå og have tid til at redde et blad af vor ældste historie og ikke blot tankeløst trumle hen over de steder, hvor historien hvisker om forgangne tider.

Leo Novrup.

Sørge-Tanker

*da Høiædle og Velbaarne Herr. Etatisraad Andreas
Charles Teilman paa Nørholm omvexlede Tiden
med Ævigheden d: 27de Julii 1790
af Peder Landrup i Varde.*

Som Vandringsmand i mødig Stund
Seer kjølig Skygge sig frembyde
Og i dens aabne Arme nyde
En roelig og balsamisk Blund,
Men naar han vaagner, hastig seer:
Den hele Scene er forandret,
Den blide Time er bortvandret,
Og Egen skygger ikke meer.

Saaledes gik det her med mig,
 Da, Du, o Teilman! Banen endte,
 Og jeg forgjæves mig henvendte
 Ei meer til Dig! — men til Dit Liig.
 Som Egen Du rodfæstet var
 I dyb Forstand og faste Grunde,
 Som intet Vindkast rokke kunde,
 Og aldrig Falskheds Smitte bar.

Jeg fremmed kom til denne Egn,
 Da gjaldt det en Ven at finde.
 Men hvor? — mig aldrig gaar af Minde
 Nørholm — der aabnes Huldskaabs Hegn.
 Du, store Teilman! selv indbød
 Mig til Din Hyldest at modtage,
 Og i Din blide Ynde smage
 At vises Gunst gør Livet sød.

Dit Raad mig gav en Ledetraad,
 Din Tale Faders ømme Stemme,
 Der lærte andres Nid at glemme,
 Og varsom fremme egen Daad.
 Din Klogskab og Erfarenhed
 Anviste mig de sikke Planer,
 Hvorved man heldig Veien baner
 Til at opnaa sit Øiemed.

Skjøndt jeg umulig finde kand
 Saa smukke Blomster, som bør pryde
 Hans Grav, som hver den Roes kand yde:
 Her lagde man en vigtig Mand.
 Skjøndt ham Skjalde burde her
 Med vante Fingre Strengen røre
 Og lade Dannerfolket høre
 Hans Daad og hans Indretninger.

Palladserne, som reiste sig,
 Lynghederne, som bære Nege,
 Hans Godser, som i Velstand stege,
 Hans Skrift, som er ham selv saa lig.
 Hans overlagte Klogskab i
 En værdig Eftermand at sætte,
 Som Testamentet saa oprette,
 At man ei Armod gik forbi.

Skjøndt jeg som Læg ei prøvet har
 Paa Sangens Flugt min Geist at friste,
 Men langs med Jorden ville liste,
 Hvor Ærlighed mit Valgsprog var,
 Saa lød dog Hjertet fra min Pen
 For hele Verden at udsige:
 Jeg neppe faar hans Lige,
 Og neppe findes den igjen.

Tak da for hvert et Øieblik,
 Du delte med mig her paa Jorden!
 Nyd nu i høie Aandens Orden
 En Salighed, som ei forgik!
 I Fald fra Ævighedens Borg,
 Du stundom skuer ned til Støvet,
 Da seer Du her en høitbedrøvet
 Client i en alvorlig Sorg.

Købmand, Krigsraad Peder Landrup (1751-1813) er den Landmand, der gjorde sig herostratisk berømt ved at bortkøre 4—5000 Læs Jord af Vardehus' formodentlig ældste Voldsted med Resterne af en Bygning af Eg og Bøg. »Nu kan der længe siden køres med Heste og Vogn til og fra Bjerget, og isteden at jeg forhen avlede 1, kan jeg nu avle 3 til 4 Læs Hø,« skriver han stolt!

Har han end ødelagt et af Egnens og hele Landets store og ejendommeligste Fortidsminder, har han utvivlsomt været en dygtig Landmand — saaledes Foregangsmand ved Varde Bys Udskiftning af Fællesskabet. Som saadan er det, han har beundret »den store« Teilmann. Hans Digt kan derfor staa som et Udtryk for Datidens landbrugs-kyndiges Syn paa Storgodset Nørholms Skaber, Vestjyllands største Landbrugsgeni, Andreas Charles Teilmann.

H. K. Kristensen.

Byggeperioder og bygherrer på Riber Kærgård (Foredrag, holdt på Kærgård ved sommer- udflugten).

Som vi nu ser Kærgård efter den store restaure-
 ring 1940—44 under arkitekt P. J. Petersens ledelse
 og Nationalmuseets overtilsyn, fremtræder den
 med sin trefløjede aksefaste deling som en karak-
 teristisk barokbygning, idet arkitekten har søgt at
 give den den skikkelse, den fik efter en større